

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 kwietnia 2021 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wystąpiła przeciwko K. Ż. o zapłatę: kwoty 35.748,71 złotych tytułem należności głównej wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 5.888,06 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za okres od dnia 23 maja 2017 roku do dnia 27 stycznia 2021 roku wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 1.781,32 złotych tytułem nieskapitalizowanych odsetek karnych za okres od dnia 22 grudnia 2017 roku do dnia 22 kwietnia 2021 roku. Nadto powód wniósł o przyznanie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzone roszczenie wynika z zawartej przez strony umowy kredytowej z dnia 19 grudnia 2014 roku, która została skutecznie wypowiedziana przez bank.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 czerwca 2021 roku K. Ż. wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut powagi rzeczy osądzonej ze względu na prawomocne oddalenie tożsamego roszczenia w toku postępowania o sygn. akt: XVIII C 1655/18. Ponadto pozwany zakwestionował dochodzone roszczenie co do wysokości oraz wskazał na przedawnienie roszczenia w zakresie należności za lata 2014-2017.

Postanowieniem z dnia 27 września 2021 roku oddalono zarzut powagi rzeczy osądzonej i odmówiono odrzucenia pozwu, a także wstrzymano dalsze rozpoznanie sprawy do czasu uprawomocnienia się postanowienia. Postanowienie stało się prawomocne w dniu 5 października 2021 roku.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2022r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uwzględnił powództwo w całości.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie:

1.przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c., poprzez przyjęcie, że doszło do przerwania przedawnienia względem należności wynikających z rat za okres 2014-2017 r.;

2.przepisów postępowania, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c., wobec poczynienia ustalenia, co do wysokości roszczenia dochodzonego przez powoda na podstawie dokumentów niemających waloru dokumentu urzędowego, tj. wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1.zmianę orzeczenia poprzez oddalenie powództwa i orzeczenie o kosztach procesu;

ewentualnie

2.uchyleni zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Nadto, skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności, całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art.118 k.c. co do rad za okres 2014-2017r.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie należności za okres od 2014 do 2017 roku, co z kolei wynikało z faktu skutecznego przerwania przez stronę powodową biegu terminu przedawnienia na skutek powództwa wytoczonego w dniu 5 grudnia 2017 roku.

Rację ma w pełni Sąd I instancji, że termin przedawnienia swój bieg rozpoczął na nowo dopiero z chwilą uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo, a zatem od dnia 26 stycznia 2019 roku.

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w kwietniu 2021r. – w żadnym razie zarzut przedawnienia nie znajdował uzasadnienia.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancja, że wytoczenie powództwa o to samo roszczenie, które zostało jednak oddalone ze względu na jego przedwczesność, z całą pewnością stanowi czynność powodującą przerwanie biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. W zw. z art. 124 § 2 k.c. (tak również przykładowo: wyrok SN z dnia 31 maja 1963 roku, II CR 558/62, wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2011 roku, I PK 244/10).

Skoro, bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo od stycznia 2019 roku to z całą pewnością dochodzone w niniejszej sprawie roszczenia nie mogło ulec przedawnieniu w jakiegokolwiek części.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 232 k.p.c. wz. z art. 245 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo uznał, że wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia została uwodni, gdyż wynikała wprost z przedłożonych zestawień, historii spłat oraz wyciągu z ksiąg bankowych, zaś pozwany w żaden sposób, poza gołosłownym zanegowaniem, nie wykazał by spełnił świadczenia w większej części lub sposób zaliczania wpłat czy ustalania wysokości należności odsetkowej był dotknięty jakimś błędem.

Rację ma Sąd I instancji, że w świetle zaoferowanego przez powódkę materiału dowodowego, ciężar dowodowy powyższym zakresie spoczywał na pozwanym.

Zgodzić się należy ze skarżącym li tylko w tym zakresie, że wyciąg z ksiąg bankowych ma charakter dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa nie ograniczyła się jednak wyłącznie do złożenia wyciągu z ksiąg bankowych, lecz przedłożyła szczegółową historię spłat kredytu wraz z jego rozliczeniem, które obrazowały aktualną wysokość kapitału do spłaty, obowiązujące oprocentowanie w poszczególnych okresach, naliczane odsetki i opłaty, a także spłaty realizowane przez K. Ż.. O ile pozwany negował treść samego wyciągu z ksiąg bankowych, o tyle nie przedstawił w toku niniejszego postępowania jakichkolwiek argumentów podważających prawidłowość zestawienia objętego złożoną dokumentacją.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 5 w zw. z § 10 ust. pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).